

opfyldt, vil den pågældende kunne drages til ansvar for sådanne handlinger.

Den nordiske udleveringskonventions artikel 23 – hvor der bl.a. ikke skelnes mellem danske statsborgere og udlændinge – indebærer således både i forhold til den gældende nordiske ordning og i forhold til specialitetsreglen i udleveringslovens § 10 j, jf. § 10 (om udlevering til EU-medlemsstater), en udvidet adgang til udlevering, idet der kun i et mere begrænset omfang som betingelse for udlevering kan stilles vilkår om, at den udleverede ikke må drages til ansvar for andre lovovertrædelser, som er begået før den handling, den pågældende er udleveret for.

På denne baggrund foreslås i det nye kapitel 2 b om betingelser for udlevering til de nordiske lande en bestemmelse om, at udlevering som udgangspunkt ikke kan betinges af, at den udleverede ikke må drages til ansvar for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for. I overensstemmelse med artikel 23 i den nordiske udleveringskonvention foreslås det, at udlevering dog alene kan ske på vilkår af, at den udleverede i følgende tilfælde ikke drages til ansvar for andre strafbare handlinger begået før udleveringen, end den, der er sket udlevering for: udlevering for den pågældende handling ville være blevet afslået efter en af de foreslåede bestemmelser i § 10 c, jf. § 10 l (den kriminelle lavalder), § 10 m, stk. 1, 1. pkt., jf. 4. pkt. (den pågældende her i landet, i et andet nordisk land eller en EU-medlemsstat er dømt eller frifundet for den samme handling), eller § 10 m, stk. 1, 2. pkt. (benådning), (*nr. 1*), eller udlevering for den pågældende handling kunne have været afslået efter § 10 d, stk. 2, jf. § 10 m, stk. 2 (tiltalefald/påtaleopgivelse), eller § 10 f, stk. 1, jf. § 10 n (handlingen begået helt eller delvist her i landet), og justitsministeren ikke meddeler tilladelse til, at den pågældende kan drages til ansvar for handlingen (*nr. 2*).

Det foreslås endvidere, at den udleverede uanset de nævnte vilkår vil kunne drages til ansvar for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, hvis den pågældende efter at have haft mulighed for at forlade det land, til hvilket den pågældende er udleveret til, har undladt dette i 45 dage efter den endelige løsladelse eller er vendt tilbage til dette land efter at have forladt det (*nr. 1*), eller den pågældende i forbindelse med samtykke til udlevering til det nordiske land, hvortil udlevering er sket, har meddelt samtykke til at blive draget til ansvar for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, eller den pågæl-

dende har meddelt samtykke hertil i et retsmøde i det nordiske land, hvortil udlevering er sket (*nr. 2*).

Disse undtagelser svarer i vidt omfang til, hvad der i dag gælder efter udleveringslovens § 10, nr. 1, jf. § 10 j (om udlevering til EU-medlemsstater og stater uden for EU), men får i relation til udlevering til de nordiske lande et væsentligt mere begrænset anvendelsesområde. Ved udlevering til EU-medlemsstater og stater uden for EU kan den udleverede således ikke retsforfølges for andre lovovertrædelser end den, der er sket udlevering for, medmindre de nævnte undtagelser finder anvendelse. Ved udlevering til de nordiske lande er udgangspunktet efter forslaget derimod, at den udleverede godt kan retsforfølges for andre lovovertrædelser end den, der er sket udlevering for, og de foreslåede undtagelser bliver kun relevante i de særlige tilfælde, hvor der som udgangspunkt ikke kan ske retsforfølgning for andre lovovertrædelser, f.eks. hvor udlevering for den pågældende handling ville være blevet afslået på grund af den kriminelle lavalder, eller fordi den pågældende her i landet, i et andet nordisk land eller en EU-medlemsstat er dømt eller frifundet for den samme handling, jf. ovenfor.

Der henvises til forslaget til udleveringslovens § 10 o, stk. 1 og 2 (lovforslagets § 1, nr. 5), og bemærkningerne hertil.

Om samtykke til retsforfølgning for andre lovovertrædelser begået inden udleveringen end den, for hvilken den pågældende er udleveret, henvises i øvrigt til pkt. 4.2.5 nedenfor samt bemærkningerne til forslaget til udleveringslovens § 18 j.

4.1.6.2. Den nordiske udleveringskonventions artikel 24 regulerer, i hvilket omfang en person, der er udleveret til et nordisk land i medfør af en nordisk arrestordre, kan udleveres videre til et tredje land (dvs. et andet land end det, hvortil udlevering er sket) for en lovovertrædelse, der er begået inden udleveringen. Hvis det land, der er givet fald skal ske videreudlevering til, også er et nordisk land, kan en sådan videreudlevering ske, medmindre udlevering fra det oprindelige anmodende land til det nu anmodende land ville være blevet afslået efter national ret i henhold til artikel 26 eller 27 (om udlevering til/fra Island).

Hvis det land, der er givet fald skal ske videreudlevering til, er et EU-medlemsland eller et tredjeland (dvs. et land uden for Norden og EU), kan en sådan videreudlevering ske i henhold til reglerne i det anmodende lands lovgivning, hvis a) den pågældende meddeler samtykke hertil, b) den pågældende, uanset at denne i 45 dage uhindret har kunnet forlade det land, hvortil denne er udleveret, har undladt dette, eller den pågældende efter at have forladt landet frivilligt er vendt til-